Ч. 169. Пятниця 12 серпня (30 липня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злоЖеннєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Війна на далекім Всходї зачинає переходити у фазу, котру характеризує рішимість подиктована безвихідним положенем. Нинї наспіли дві слідуючі вельми сензацийні, але й вельми знаменні вісти:

„Бюро Райтера доносить з Чіфу під нинїшною датою 7 год. 30 мін.: Росийский антиторпедовець, що приплив тут нинї рано, привіз вість, що 6 росийских кораблїв лїнїевих, 4 кружляки і половина торпедовцїв втекли з Порт Артура. Згаданий антиторпедовець виїхав був з Порт Артура вчера вечером. Пять пасажирів, що приїхали на нїм, потверджують то і кажуть, що Японцї пустились в погоню за Росиянами і можна сподївати ся битви на широкім мори".

Друга вість датована нинїшного дня з Токіо каже ось: Росийска фльота виплила в середу (вчера) з Порт Артура. Відбула ся завзята морска битва, котрої вислід ще не знаний. Панцирники „Ретвізан" і „Победу" виділи нинї рано поза Портом Артура".

Отже обі вісти потверджують згідно, що мало що не вся фльота росийска, котра доси стояла в Порт Артурі, видобула ся звідтам і виплила на широке море. Нема в тім нїчого дивного, анї надзвичайного; скорше можна би може дивувати ся, чому она того борше не зробила, як би не та безперечно обставина, що многі більші кораблї були значно ушкоджені і потребували довшого часу до направи, а відтак і та, що до недавна ще була надія, що чисельно слабша фльота росийска знайде добрий захист в порті, котрий боронять так знамениті укріплення. В послїдних днях однакож мусїла команда фльоти прийти до того переконаня, що годі дальше направленим кораблям стояти бездільно в порті і чекати соромного кінця, щоби фльоту нищила сухопутна армія. Коли вже гинути, то бодай з честю, на мори, як пристало на моряків, а хто знає, може щастє дозволить перебити ся через фльоту неприятеля.

Такі без сумніву а не иньші були причини, що спонукали фльоту росийску виплисти на широке море. Цїла вага сего факту в тім, як она то зробила, чи виглядїла догідну пору до того і чи остаточно осягнула свою цїль. Як би так дїйстно було, як би росийской фльотї з Порт Артура удало ся дїйстно переломити японьску бльокаду, то факт сей був би дуже великої ваги і змінив воєнну ситуацию значно в користь Росиї, навіть в такім случаю, коли би Японцї взяли Порт Артур і побили ґен. Куропаткіна. Доси однакож нема ще докладнїйших вістий о сїй подїї а з того, що знає ся, можна що найбільше припускати, що фльота росийска старала ся дїйстно переломити японьску бльокаду і Японцї мабуть аж тодї спостерегли ся, коли тота фльота була вже далеко на широкім мори, і аж тодї пустились в погоню за росийскими кораблями та змусили їх до битви.

В якісь дальші комбінациї годі запускати ся і треба виждати докладнїйших вістий. Сам факт однакож, що росийска фльота могла видобути ся на широке море і що росийский вищитель торпедовцїв міг свобідно заплисти аж до Чіфу, подібно як множество тих хіньских джунок, що заєдно курсують межи Чіфу а Порт Артуром та завозять до крїпости сьвіжі артикули поживи а звідтам перевозять людий, здаєсь вказувати на то, що Японцї або не можуть як слід бльокувати Порт Артур, або що їх фльота мусїла хвилево робити якусь службу, котра ослабила бльокаду, з чого скористала росийска фльота, котрій вже зробило ся за душно в Порт Артурі.

Здає ся, що повисші вісти про втечу росийскої фльоти з Порт Артура стоять в причиновій звязи з вістями, які одержали з Токіо в Берлинї про ситуацию під Порт Артуром. Доносять іменно, що в пятницю (дня

---

17)

Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*).

(Дальше).

XIII.

Минув Новий рік а з ним і наплив роботи, з котрим однак Лїна уміла впоратись іграшкою, бо з села і до села приходило ледви два тузини листів та карток. Аж ось на Трех сьвятих приніс Осип в листовій торбі кілька урядових писем, на котрих вид Лїна зжахнула ся. На копертах находив ся небезпечний заголовок: „З ц. к. краєвого суду в Інсбруці". І ті значучі листи були заадресовані до доктора Обергумера, барона на замку, надлїсничого Антона і Вестля. Понадто було грубе письмо до постенфірера Вімлятіля.

Лїна знала з оповіданя, що відбуло ся вступне слїдство, в котре доктор Обергумер замішаний лише яко знаток. Покликанє до до суду уважає нарід все немилим дїлом. А що навіть барон дістав таке письмо, річ зовсім не поліпшує ся. Однак Лїна відчуває щось немов полекшу в тайній журбі, здогадуючись, що фахове зізнанє доктора Обергумера зразить барона і що коли дїло вийшло на судову дорогу, зносини з невигідним лїкарем устануть. Тим самим молодому лїкареви замкне ся дорога до замку і очивидно також до баронесси. Що урядові письма важні, на се вказує буква „Р"; письма рекомендовані, вільно їх видати лише за посьвідкою одержаня.

Коли Лїна так розмірковує і виповнює картки доручення, надходить до канцеляриї, по довгім часї, Кастуль. Скоро побачила єго крізь вікно, серце затовклось їй живійше а до лиця ударила кров. Ледви змогла на стукане до дверий відповісти звичайним „прошу!" Зворушене відняло їй голос.

— Здорові були, панно Лїно! Все заняті! Як ся маєте? — кличе Кастуль здивований.

Лїна піднимаєсь і спаленївши по уха, підходить до гостя близше та висказує свою спізнену подяку за милу память на Різдво.

— Нема про що згадувати! — боронить ся Кастуль.

— Але се втішило мене в пустій самотинї!

Кастуль здивував ся; в єї голосї пробиває ся таке щире чутє, така мягкість, що зворушує серце.

— Дуже сердечно дякую, пане доктор, особливо за те, що ви післали менї колачик.

Яко син тирольских гір Кастуль знає, що крайнє колачів з грушками на Різдво має своє значінє. Звичайно дівчата запрошують своїх суджених, щоби, різдвяну празнину скоштували колачів, якими їх надїлили родичі або службодавцї. Однак Кастуль посилаючи панні Лїні малий колачик, на дїлі не тямив на народні звичаї. Длятого щира подяка була для него несподїванкою і він глянув бистро на Лїну, щоби зміркувати вираз єї лиця.

Дївчина спаленїла миленько і станула перед ним, намагаючись з трївогою укрити своє зворушенє. А проте не трудно було відгадати, що для самотної експедиторки молодий доктор не є байдужний. Кастуль бачить се аж надто добре, однак в єго уяві виринає блискавкою инша стать а разом з нею думка про будучину.

Мовчанка Кастуля бентежить Лїну і она ратує ся заміткою, що до него прийшов рекомандований лист.

— До мене? — питає доктор здивований.

— Так, пане доктор, прошу підписати посьвідку одержаня.

Побачивши напись: „З ц. к. краєвого суду в Інсбруці", Кастуль здивував ся і розірвав поквапно коперту, щоби кинути оком на зміст. Мимохіть вириває ся єму оклик:

— Ах, бодай їх! Судове покликанє!

— Приключило ся вам що немилого? — питає Лїна в звісній цїли.

Кастуль відповідає хитливо і розказує лише, що єго кличуть яко знатока в дїлі Вестля.

— Ах, так! Того з відстріленою рукою. Ага! тому й инші дістають такі покликаня.

— Так, хтож такий?

— Се урядова тайна, пане доктор — відповідає Лїна, збиточно усьміхаючись.

— Ну, коли ви частину сеї страшної тайни вже зрадили, то можете ще сказати, чи й барон яко властитель лїсів одержав таке судове письмо?

Лїна не хоче відповідати просто.

— Панове, гадаю, побачите ся вже перед судом.

— Отже й він! гм... фатально! Але я мушу сповнити обовязок і пошанувати правду.

5 сего місяця) вела ся під Порт Артуром так завзята борба, що люди гинули як мухи. Росияни боронили ся знаменито і страшно убивали Японців. Остаточно по величезних стратах удало ся Японцям здобути всї внїшні форти. Японцї мали стратити 15.000 людий а Росияни около 10.000. Трупи лежать непохоронені на поли і творять цїлі купи. Положенє в містї єсть дуже критичне. Ґранати летять до міста і роблять там величезну шкоду. Онодги впав ґранат на улицю і вбив відразу 10 людий. Пожива не дорога, бо команда військова веде надзір, щоби продавано після тарифи, але вже зачинає показувати ся брак поживи.

Що дїє ся з армією ґенер. Куропаткіна, не знати, бо досі нема ніяких певних вістий з поля війни в Манджуриї. Кажуть лиш, що Куропаткін на жаданє царя рішив ся на битву під Ляояном. З Парижа знов доносять противно і кажуть, що Куропаткін не дав ся спонукати до авантурничої офензиви і вернув до давного пляну сконцентрованя росийских сил на досить віддаленім місци.

Новинки.

Львів дня 11-го серпня 1904.

— **Дирекция ц. к. семинариї учительскої** в Самборі подає до відомости, що поправки іспиту матуральното зачнуть ся частию письменною дня 17 вересня 1904 о годині 8 рано, а іспит кваліфікацийний зачне ся частию письменною 12 вересня 1904 о годині 8 рано. Поданя заосмотрені в приписані документи вносити належить до кінця серпня с. р.

— **Заряд ткацкої школи** краєвої в Коросні звіщає, що вже почали ся вписи учеників на курс, який розпічне ся дня 1 вересня. Условини до принятя ученика: 1) Укінчена з добрим поступом будай народна школа, або відповідне образованє набуте иншим способом. 2) Укінчений 14 рік житя і відповідне фізичне услібненє. — Наука безплатна, а крім того ученики одержать потрібні прибори до писаня, рисованя і книжки, та грошеві нагороди за практичні працї виконані в салях школи. Ученики бідні а пильні можуть одержати запомоги з краєвих фондів. Задачею школи єсть практично і теоретично вибразувати своїх учеників на самостійних майстрів і заводових ткачів. Близших пояснень що-до принятя подасть заряд школи.

— **Конкурс.** Видїл краєвий оголошує конкурс по конець серпня на посаду директора шпиталя в Бережанах з платнею 1,600 К річно.

— **Вибори** до рад повітових в Ярославі відбудуть ся з ґрупи сїльскої дня 2 вересня, дня 5 з міст, а 6 з більшої посїлости; в Снятинї дня 30 серпня з ґрупи сїльскої, з міст 31 серпня а 2 вересня з більшої посїлости.

— **Розбитє трафіки в Мостисках.** Вчера на вулецкій рогачці у Львові задержали міскі стражники якогось чоловіка, котрий ніс до Львова мішок з тютюном. Візваний на місце поліцийний аґент арештував незнакомого і відвів на поліцию, де зревідовано мішок і списано з увязненим протокол. Показало ся, що тим арештованим єсть Мариян Бодашевский, львівский злодій, що пробуючи щастя виїхав був до Кракова. Однако там єму не повело ся і він вертав до Львова пішки. По дорозї, коли не стало єму гроший, розбив в Мостисках трафіку і забрав богато тютюну і трохи гроший. З Мостиск пійшов пішки до Хоросниці, там всїв до поїзду і заїхав до Городка, а з Городка прийшов до Львова, де лучилась єму така немила пригода.

— **Огнї.** Дня 8 с. м. о 10 год. з рана повстав огонь в селї Долобові пов. рудецкого, положенім над болотами наддністряньскими і при дуже сильнім вітрі в годинї майже цїле село і весь добуток мешканцїв пійшли з димом. Тілько церков і щось 5 хат коло неї лишилось. Більша часть мешканцїв лишилась тілько в тім, що було на них, бо заки поприбігали з поля, то всьо вже обіймив огонь, а ратунку не було жадного, бо сильний вітер розносив огонь на всї сторони. Причиною огню здаєсь були малі дїти лишені без надзору. Нужда тим більша, бо збіже майже все вже було звезене. — В Кругелю коло Перемишля згоріло 1 господарство. Необезпечена шкода виносить 3.000 К. — В Суходолї, пов. брідского, згоріло в недїлю 14 господарств і фільварок. Часть шкоди була обезпечена. — В Пискоровичах, ярославского повіта, знищив пожар онодги 100 домів. Кількасот людий полишило ся без даху і хлїба. Пожар вибух в двірскій стодолї. — В Буцневі, теронпільского повіта, вибух вчера грізний пожар. Шкода величезна досі не обчислена.

— **Тиф черевний.** В Знесїню коло Львова заслабло кілька осіб на тиф черевний. З огляду на неустанну комунїкацию мешканцїв Львова з Знесїнєм конечною є осторожність.

— **Окрадене памятника цариці.** Сими днями до вартівника, що стереже памятника цариці Катарини в Петербурзї, прийшло кількох робітників і зажадали від него, щоб їм поміг при відкручуваню красних бронзових канделябрів. На запитанє вартівника мнимі робітники відповіли, що їм поручено перевезене канделябрів до фабрики в цїли відчищеня. Канделябри відкручено, зложено на парокінний віз і робітники від'їхали. По тижднї вартівник звернув ся з запитанєм до заряду міста коли відчищені канделябри будуть на своє місце прикручені. Там про се очевидно нїчо не знали. Слїдство не викрило сьміливх злодіїв. Нові канделябри будуть коштувати кілька тисяч рублїв.

— **Мощі Ракочія.** Свого часу доносили ми, що Є. В. Цїсар призволив на перевезенє мощів Ракочія. На предложенє угорского правительства рішив Є. В. Цїсар, що мощі Ракочія мають бути похоронені в Кошицях, де рівнож похоронено многих членів тої родини. В Кошицях завязав ся комітет, що збирає жертви на поставлене памятника Ракочому. Мощі єго будуть перевезені з Царгорода ще сеї осени, правдоподібно в місяци жовтни.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сїм роцї фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в видї переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всїх складах „Народної Тор

— В такім случаю лїсничий буде певно засуджений? Атже він мав, як кажуть, стріляти специяльною кулею.

— Певно, я уявляю собі, що моє зізнанє для барона буде неприємне, однак инакше годї. Чому лїсничий лишає немилосерно постріленого Вестля з тяжкими ранами на поталу судьбі? Хлопчина міг погибнути, коли-б я не надійшов був случайно! А стріляти вибуховою кулею — се не чувана річ!

— Чи ви мусите присягати?

— Яко знаток можу присягнути.

— Але барон погнїває ся на вас!

— Як погнїває ся — каже Кастуль, здвигаючи раменами — я на то не пораджу!

— Чи вам се не прикро, пане доктор? Ви були єго домовим лїкарем!

Лїна стрічає ся з бистрим поглядом, однак заховує рівновагу.

— Так і буду ним! Годї, чоловік мусить нести, що судьба на него наложить.

— Очивидно, ви в праві, зі мною також не инакше!

— Вам десь страх скучно на вашім почтовім становищи?

— Тепер в зимі очивидно. Я навіть не можу на двір показати ся, доки лежить тілько снїгу. Однак я не нарікаю, часто і в службі лучає ся знаменита розривка. І тому дякую ще раз сердечно, що погадали на Різдво на мене. Для мене опущеної справило се несказану приємність і то на сам сьвятий вечер.

— Се тїшить мене, панно Лїно!

— Звідки я вам прийшла на гадку під сьвятий вечер?

— Знаєте, панно Лїно, склало ся оно дивно. Мої родичі не мають богато часу. Міского звичаю з осьвітленою ялинкою дома не знають! Кожде дістає свою пайку і свій колачик. Коли я опісля ішов до свого помешканя, пригадалось менї, як то ми колись в'їздили обоє до Зедорфу, і тодї....

— ...ви післали менї сьвяточний колачик! Які ви чемні!

І знов спаленїла Лїна гарненько, радість розяснила єї лице.

Кастуль вже хоче притягнути дївчину до себе, сказати любе слово, але єго зір паде на судове письмо і ніжний настрій розвіває ся в однїй хвили. Молодий доктор стямив ся і розпращає ся майже різко.

Лїна удала ся майже пригноблена до урядового стола.

Перед карним сенатом краєвого суду зібрали ся покликані Зедорфяни: скритий і похнюплений надлїсничий Антін, холоднокровний барон, що ледви відповів на німе поздоровленє Кастуля, стревожений однорукий Вестель і з урядовим видом постенфірер Вімлятіль. Кастуль не міг укрити немилого почуваня, цїла істория була для него незвичайно прикра. Судиї заняли свої місця, так само прокуратор. Антін мав до помочи адвоката, о которго постарав ся єму барон. Після звичайних формальностий і вислуханя жандармского рапорту відчитано обжалуванє против Вестля, яке закидувало єму злочин наміреного убийства, сполучений із ловецким проступком.

Такого обжалуваня однорукий не надіяв ся; він гадав, що то Антін засяде на лаві обжалуваних задля вистрілу вибуховою кулею. На єго здивованє Вестель признав ся без довгих допитів, що на перший наклик змірив ся ручницею на Антона.

По тім зізнаню сенат перейшов до другого случаю. На основі переслуханя Вестля і Антона стверджено случай конечної оборони; лїсничий був небезпечно загрожений, отже для зовсїм оправданої самооборони наступив вистріл. Але лїсничий вистрілив кулею, що по думці знатока мала такий успіх, якого звичайний набій ніколи не викликує.

Покликано доктора Обергумера, щоби пояснив дїло устно. Коли він війшов, стрінув ся з остерігаючим поглядом барона. Ясно і точно оповів цїлу подію та висказав свою рішучу гадку, що така рана може наступити лише від вибухової кулї, взагалї експльодуючого набою, котрий майже зовсїм розторощає поцїлене рамя.

Поклакано лїсничого і той заявив, що лише через недогляд, а не нарочно ужив сеї кулї. Він жалує свого недогляду, але просить, щоби єго не карали. Стріляв лише в дїйстній самообороні.

По нїм війшов барон, щоби заявити, чи він яко властитель права польованя стріляє сам вибуховими кулями і чи в деяких случаях не дає тих куль своїй службі.

Барон запевнив показпо, що уживанє таких куль навіть супротив дичини уважає незгідним з ловецким інтересом, бо наслїдком роздертя та розторощеня спадає нормальна вартість убитої добичі; в такім станї дичину годї продати. На питанє, чи він велить своїй службі уживати таких набоїв, мусить рішучо заперечити.

Прокуратор замітив, що лїсничий Антін трохи занепокоїв ся на своїм кріслї.

Вже гадав барон, що скінчив, коли нараз предсїдатель заскочив єго питанєм, де можна дістати такі кулї.

— У Віднї, о скілько не помиляю ся.

— Наші є з Інсбрука! — вирвав ся Антін.

Прокуратор переніс той оклик сейчас на папір а судиї також щось собі записали. Предсїдатель остав холодним і випитував дальше, розвиваючи льоґічно оклик лїсничого.

Барона приперли до стїни. Мусів признати ся, що кулї дістав з Інсбрука, замовив їх сам і роздав між лїсову лужбу.

— В якій цїли? — питав президент.

— Щоби в поодиноких случаях положити тим певнїйше зьвірину, особливо гемзи! — відповів барон збентеженний.

— Ваше теперішнє зізнанє стоїть в суперечности з попереднім про ловецкі інтереси. Яка нагорода припадає вашій службі?

говлі" на провінциї як також в філіях „Сокола" по більших містах. Крім того видав „Сокіл" на ту саму ціль облігациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиера „Дністра" у Львові, Ринок 10.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого товариства кредитового урядників і сьвящеників**, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць червень 1904.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		19.222 91
2. Фонд резервовий		1.561 44
3. Вкладки щадн.:	Кор. сот.	
а) Стан на початку міс.	89.978 76	
б) вложено в липни	9.091 76	
разом	99.060 52	
в) винято в липни	6.738·54	
Позістає з кінцем місяця .		92.321 98
4. Сальдо побраних процентів .		3.129 96
5. Резерва податкова		60 —
6. З рахунку ріжних сторін . .		624 72
7. Непіднята дивіденда за р. 1904		338 25
8. Кредит банковий		14.500 —
Сума . .		131.759 26

II. Стан чинний:

1. Позички уділені на скрипти і векслї:	Кор. сот.	
а) стан на поч. місяця	124.054·06	
б) Уділено в липни	6.460·—	
разом .	130.514·06	
в) сплачено в липни	3.987·54	
Стан з кінцем місяця . . .		126.526 52
2. В щадниці почтовій (оборот чек.)		395 34
3. Льокациї в товариствах і банках		919 89
4. Рахунок ріжних сторін . . .		— —
5. Движимости		622 —
6. Кошти заснованя (решта) . . .		100 —
7. „ адміністрациї		1.034 07
8. Готівка в касі з днем 31/7 1904		840 39
Сума .		131.759 26

Членів прибуло 15, убуло —, остало з кінцем липня 1904 всіх членів 423 з 496 декларованими уділами в сумі 24.800 К.

Уділ членьский 50 К, може бути вплачуваний ратами; вписове 2 кор.

Товариство принимає вкладки щадничі на $4^{1}/_{2}\%$; позички уділяє на 7%. Товариство посередничить в заключуваню обезпечень на житє всякого рода і уділяє дотичних інструкций безплатно.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 11 серпня. Оголошений в „Дневн. зак. держ." заказ вивозу паші відносить ся до меляси, вівса, кукурудзи, вики, вовкині (лубіну), бобику, бараболь а дальше до сушеної паші, як сіно, солома, конюшина і т. п. Заказ той виданий в порозуміню з угорским правительством входить в житє з днем, в котрім поодинокі уряди митові одержать о нім повідомленє. Заказ не відносить ся до пересилок, котрі перед днем 12 с. м. були надані на зелізницю або на корабель до перевозу за границю.

Льондон 11 серпня. Бюро Райтера доносить, що Даляі-Ляма утік з Лясси, лишаючи свою печать. Полковник Єнґгисбинд увійшов з ескадрою до Лясси, де єго приняв амбан хіньский зі всіма формальностями. Єнґгисбинд завізвав амбана, щоби іменував трох або чотирох тибетаньских делеґатів, котрі однак не можуть зміняти ся і з тими делеґатами будуть вести ся переговори.

Париж 11 серпня. Бувший президент міністрів Вальдек-Руссо помер вчера підчас операциї. Президент кабінету Комб, котрий мав нині виїхати, позістає в Парижи з причини смерти Вальдека-Руссо. Нині відбуде ся рада міністрів в справі похорону. Коли жена помершого згодить ся на устроєнє народного похорону, то він відбуде ся ві второк; в противнім случаю похорон відбуде ся вже в суботу.

Петербург 11 серпня. „Нов. Время" доносить з Владивостока під датою 10 с. м.: Суд заявив, що конфіската парохода „Теа", затопленого в ночи на 26 липня разом з набором була справедлива і законна, бо парохід той від 29 марта був винаймлений японьским товариством на 9 місяців і курсував межи японьскими портами, уживаючи всяких прав прислугуючих японьским пароходам, отже через то утратив характер неутральности. Набір риб був також власностию неприятеля.

Петербург 11 серпня. В виду донесеня заграничних ґазет, мов би в Петербурзі вибухла холера, „Рос. аґентия телеґр." увіряє на основі урядової інформациї, що не було ані одного случаю холери.

Курс львівский.

Дня 10-ого серпня 1904.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535 —	545 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 —
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	573 —	583 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	370 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98·80	99 50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}\%$	101 50	102 20
$4^{1}/_{2}\%$ листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99 20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·60	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ літ.	99 60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·30	100·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 70	100·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102 80	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}\%$	101·50	102 20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор	98·80	99·50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	76·—	82·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 50	55 55
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	28 90	29 90
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	67·—	71·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	20·90	21 90
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117 10	117 60
Доляр америк.	4·80	5 —

НАДІСЛАНЕ.

— Гроші місто дичини! — відповів барон, не прочуваючи засідки.

— І до того потребуєте вибухових куль? Барон прикусив губи і мовчав.

Тепер звернули ся до Антона.

— Кілько тих куль одержали ви від пана барона послідного разу?

— Було з тузин.

— В якій цїли ви їх дістали?

— Га, щоби упало на місци то, на що стріляє ся.

— Навіть лїсний злодій!

— Коли не буде поцїлений так глупо, як ось Вестель!

— Отже по вашій думці ви зле єго влучили? Лїсничий мовчав.

— Що сказав ваш пан, коли дізнав ся про пригоду?

— Що сказав пан барон? Сварив!

— За що?

— Що я так зле справив ся.

— Як то?

— Що зле влучив!

— Отже ваш пан хоче, щоби лїсного злодія на случай єго опору влучати „лїпше"?

— Кождий так хоче! Ніхто з нас не певний житя! Дістане чоловік драбугу перед цївку а він наставляє ся ще з рушницею, то не диво, що чоловік тарахне!

— Що дїє ся, як такому злодієви попаде вибухова куля в груди?

— Розриває єго! — зареготав ся Антін нерозважно.

Президент випросив собі такий неумістний сьміх і питав дальше:

— Кілько вибухових куль носите при собі, коли йдете в ревір?

— Як коли.

Що се значить?

— Зависить від ревіру.

— Як то розуміти?

— Ну, не кождий ревір однаково небезпечний.

— Маєте на думці лїсних злодіїв?

— Так

— А ревір, в котрім ви прихопили Вестля, був досить небезпечний?

— Певно! Чотири рази стріляли там на мене, двічи в заду. Та, слава Богу, они стріляють кепско, драбуги.

— Отже до небезпечнїйших ревірів берете специяльні, вибухові кулї?

Прочуваючи небезпечність сего питаня, барон хотів вмішати ся, але президент звелів єму мовчати і випросив собі перепони и переслухуваню.

Тепер заявив Антін, що не знає нічого.

— Коли ви вже тілько визнали, затаюване ві нашо вам не придасть ся.

— Я не визнав нїчого!

— Дїло доведене, що в небезпечних ревірах носите нарошно вибухові кулї і уживаєте в потребі. Ходить о се, щоби одним вистрілом положити противника, а се осягає ся, як лиш поцїлити в груди або в живіт. Се був лиш случай, що Вестля влучили ви в рамя.

Тепер покликав президент барона, що побілів аж на губах.

— Чи лїсничий Антін добрий стрілець?

— Так.

— Ваша лїсова служба мусить взагалї добре стріляти?

— Очивидно. Инакше ми не оборонили-б ся перед шкідниками!

— А против лисів, що також належать до шкідників, ви уживаєте тих куль?

— Так.

— Отже признаєтесь, що ви спроваджуєте вибухові кулї та уживаєте їх до ловецкої служби.

Барон мовчав.

— Перед тим ви говорили инакше.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).